

[Henry Christensen.]

fra oppositionen, vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om den måde, hvorpå sådanne ting må behandles og arbejdet foregå.

Jeg kan sådan set tilslutte mig ønskeligheden af, at vi på mange områder må konkretisere vore standpunkter i ændringsforslag. Jeg har også som ordfører for mit parti optaget forhandling med den højtærede arbejdsminister, da det lå klart, at regeringen ikke var villig til selv at gå ind i et arbejde på nuværende tidspunkt, forhandling om, hvorvidt vi skulle foretage udarbejdelse af sådanne ændringsforslag. Jeg tror ikke, arbejdsministeren vil afkræfte, at man af disse forhandlinger måtte få det indtryk, at det netop var et meget omfattende arbejde; det ville kræve, sagde ministeren, mellem en og to måneder at udarbejde ændringsforslagene, og der ville også blive lagt stærkt beslag på den sagkundskab, man måtte have til rådighed, og som man i ministeriet selv havde megen brug for ved tilrettelæggelsen af praktiseringen af det lovforslag, som forelå. Jeg kunne selvfølgelig have insisteret på at sige, at vi alligevel ville have den fornødne sagkundskab m. v. stillet til rådighed. Men hvilket formål ville det tjene? Ville det tjene det formål, at regeringen så ville have accepteret vore ændringsforslag, eller ville det betyde, at det på det daværende grundlag kun ville blive en indsats, der ikke måtte og ikke kunne komme til at føre til et resultat?

Det afgørende for os måtte være at forsøge at skabe tilslutning, så at der kunne gennemføres noget. Derfor må det være en rigtig principiel udvej for oppositionspartier her i folketinget at gøre, som vi har gjort i dag, nemlig gennem et forslag til motiveret dagsorden at præcisere det grundlag, på hvilket vi synes arbejdet skal foregå. Arbejdet er så omfattende og naturligtvis så teknisk og sagligt vanskeligt, at det kun kan gøres med regeringens hjælp, med en regering, der selv er villig til at gå ind i arbejdet for det. Det er derfor et spørgsmål om, hvorvidt folketinget og dets flertal vil give til kende over for regeringen, at man ønsker et sådant arbejde gjort.

Må jeg gøre en enkelt bemærkning til den højtærede arbejdsminister vedrørende

§ 29, den, der måske gør forskelsbehandlingen så åbenbar, at det må falde i øjnene på mange. Hvad er det, arbejdsministeren siger? Han siger: det betyder, at disse nedslagsregler kun kommer i anvendelse, hvor man har visse pensionsindtægter eller andre indtægter ved siden af. Ja, det er klart, det er således, at kan de, der i forvejen har forholdsvis gunstige økonomiske vilkår og en række indtægter ved siden af, få tillægspensionen lagt ovenpå, betyder det, at den ikke virker inden for nedslagsreglernes rammer. De får den lagt ovenpå, uden at det får virkning på nedslagsreglerne i folkepensionen. Men for alle, der holdes uden for ordningen, og som havde de samme indtægter i forvejen, og som nu ville skaffe sig en tilsvarende forøget indtægt, når de er over 67 år, i lighed med dem, der kan få det gennem tillægspensionen, gælder det, at lovgivningen og staten kommer og siger til dem: det er godt, kære ven, du har måttet betale to, tre, fire gange så meget for disse tillæg; til gengæld skal du lide den tort, at du skal have nedslag i folkepensionen i modsætning til de andre. Er det forsvarligt, højtærede arbejdsminister? Det er det efter min bedste overbevisning ikke. Det er grunden til, at vi stadig må indtage det principielle standpunkt, at udgangspunktet måtte være, at vi samledes om at skabe en samlet løsning, selv om det måtte betyde en udsættelse af en endelig stillingtagen på mellem en og to måneder.

Jeg har også klart tilkendegivet, at vi var villige til at medvirke til sådanne overenskomstregler, som tilgodeser lønmodtagerens interesse i at komme med på et tilstrækkeligt tidligt tidspunkt. Vi kunne have forhandlet om det. Den højtærede minister henviser til det udvalg, der skal nedsættes, og til det udvalg, som den højtærede socialminister har nedsat, og henviser også til, at målet er en ordning som den svenske, en værdisikret pension. Skal vi nu ikke være realistiske og erkende, at disse mål hverken ligger inden for nogle få eller lidt flere måneders rækkevidde? At nå så langt kræver formentlig lang tids overvejelser og lang tids undersøgelser. Hvis det ikke var tilfældet, ville det være helt meningsløst, at vi gjorde dette færdigt i dag. Det er formentlig det realistiske.

Så har man sagt, at man i udvalget vil